

Người lái xe lửa Nguyễn Văn Thêm quê Quảng Nam, tập kết ra Bắc công tác trong ngành đường sắt, vinh dự được lái chuyên xe lửa đưa Bác Hồ và phái đoàn Chính phủ thăm tỉnh Lào Cai ngày 23-24/9/1958

Ông Nguyễn Văn Thêm làm trong ngành đường sắt Việt Nam cùng một số công nhân khác có vinh dự lớn được chọn điều khiển đoàn xe lửa từ Thủ đô Hà Nội lên tỉnh biên giới Lào Cai đưa Hồ Chủ tịch và phái đoàn Chính phủ lên thăm đồng bào, chiến sĩ nơi đây, ngày 23-24/9/1958.

Trong hồi ký của mình, ông kể lại kỷ niệm về tình cảm đặc biệt Bác Hồ dành cho anh em công nhân điều khiển đoàn tàu phục vụ Người đi công tác Lào Cai và Yên Bái ngày đó.

“... Cảm động biết bao khi ấy Bác đã cao tuổi mà chẳng quản ngại đường xa, tự thân đi xe lửa thông đêm lên thăm đồng bào tỉnh Lào Cai, Yên Bái xa xôi.

Bấy giờ, đường sắt phía tây lên tỉnh biên giới Lào Cai mới khôi phục lại, đường còn nhiều đoạn vòng, dốc, nhiều chỗ cũng chưa ổn định, rất dễ xảy ra sự cố.

Một chuyến tàu đi trên đường tốt đối với tuổi già của Bác cũng là mệt lắm rồi, huống hồ đây lại là tuyến đường xấu. Lòng tôi cứ rộn lên bao áy náy, lo âu.

Nhưng chúng tôi đã bàn bạc với nhau kỹ lưỡng rồi, người nào việc ấy, chúng tôi quyết tâm làm thật tốt công việc ở vị trí của mình.

Phần tôi là tài xế, tôi phải điều khiển tay hơi, tay áp thế nào cho chuyển tàu chạy không sự cố đã đành mà còn phải cho tàu không bị xóc, không giật, chạy phải êm...

Con tàu chở Bác băng băng chạy. Trước nó là chuyển tàu do đầu máy xe lửa 402 kéo làm nhiệm vụ bảo vệ Bác.

Con tàu lần lượt vượt qua các ga. Một tín hiệu xanh. Người trước ga nghiêm trang đứng đón sẵn trao chiếc chìa khóa điện cho tôi như thầm nhắc nhở tài xế lái xe lửa hãy làm tròn trách nhiệm nặng nề của mình.

Tôi còn nhớ trong khi đoàn tàu đỗ ở ga Làng Giàng anh em trong tổ lái máy đang sửa soạn công việc chạy tàu tiếp thì bỗng thấy Bác lên đầu máy.

“Bác lên” – Chúng tôi reo lên cảm động quá. Bác nhanh nhẹn bước tới âu yếm hỏi chúng tôi ngay: “Máy nhỏ các chú có nóng không?”.

“Thưa Bác không ạ” – Chúng tôi đồng thanh đáp lại lời Bác và lòng xiết bao xúc động vì sự quan tâm của Người.

Một lần khác tranh thủ khi đoàn tàu đỗ anh em đầu máy xe lửa tranh thủ ăn cơm thì Bác đột ngột lên thăm. Chúng tôi đứng dậy chào Bác liền bảo: “Các chú cứ ăn đi”...

Rồi Bác nhìn bữa cơm của chúng tôi thân mật hỏi chế độ ăn của lái tàu, của cán bộ phục vụ trên tàu...

Lượt về tàu đỗ ở ga Yên Bái để Phái đoàn Chính phủ và Bác xuống thăm đồng bào, chiến sĩ tỉnh Yên Bái theo chương trình, chúng tôi tiếp tục kiểm tra đầu máy xe lửa thì được tin Bác Hồ thăm.

Cảm động quá anh em trong tổ máy cuống quýt ăn mặc lại cho gọn ghẽ nhưng Bác đã tới rồi.

Chúng tôi cảm động ngắm nhìn Người trông thật giản dị, thân thiết như người Cha kính yêu của mỗi người.

Bác bắt tay chúng tôi và khen lái tàu êm, rồi Người nói: “Bác xuống đây làm việc. Chia tay các chú nhé. Các chú lái xe lửa cho Bác nhưng Bác nghèo không có tiền trả cho các chú, Bác có mấy cái Huy hiệu tặng cho các chú làm kỷ niệm thôi”... Mà sao lúc ấy tôi chỉ mấp máy môi “Vâng, vâng, dạ, dạ...” với Bác mà không thể nói được câu nào cho xứng để tỏ lòng kính yêu nhất của mình với Bác...”.

Kết thúc bài hồi ký của mình, tài xế xe lửa Nguyễn Văn Thêm viết:

“Mấy ngày đưa Bác lên thăm tỉnh Lào Cai và Yên Bái cuối tháng 9/1958 là một kỷ niệm chúng tôi ghi nhớ suốt đời mình.

Chúng tôi ghi nhớ nỗi xúc động của mấy anh em chúng tôi có vinh dự được gặp Bác vài lần ngắn ngủi nhưng không thể nào quên được.

Chúng tôi đã làm tròn trách nhiệm của mình hơn 600 cây số hành trình đi về của Bác đã thật an toàn, góp phần đảm bảo cho Người đi xe lửa lên thăm Lào Cai – Yên Bái luôn mạnh khỏe, vui vẻ.

Anh em làm nhiệm vụ trên đoàn tàu đặc biệt này cùng hòa với niềm vui chung của các dân tộc tỉnh Lào Cai – Yên Bái có vinh dự được đón Bác tới thăm quê hương mình...

Riêng tôi có mong ước tới ngày miền Nam được giải phóng hoàn toàn, đất nước thống nhất một dải, tôi xin phép cấp trên lái xe lửa đón Bác về thăm quê nhà Quảng Nam... ”.